

[Stats- og udenrigsministeren.]

kaldes en vestlig blok, og dette udtryk er endda i sig selv en overdrivelse som betegnelse for den vestlige alliance. Opstillingen af et stærkt bevæbnet folkepoliti i Østtyskland påbegyndtes allerede i 1948, og i de øvrige satellitlande er der gennem efterkrigsårene foregået en kraftig oprustning under sovjetrussisk kontrol.

De nævnte erklæringer fra konferencen i Moskva har således reelt næppe nogen anden egentlig hensigt end at retfærdiggøre den udvikling, som allerede har stået på igennem en årrække. Vi bør isørigt i denne forbindelse ikke glemme, at der fra sovjetrussisk side ved Atlantpagtens undertegnelse fremførtes en række argumenter mod denne defensive alliance, der har en stærk lighed med de påstande, der fremførtes under Moskvakonferencen. Atlantpagtens virke i den forløbne tid som en rent defensiv pagt udgør i sig selv en klar tilbagevisning af de tidligere beskyldninger, der var, synes jeg, lige så urimelige som de, der nu rettes imod Parisaftalerne.

Hvis udtalelserne fra Moskvakonferencen på den anden side skal føres ud i deres logiske konsekvens, d. v. s. forstås derhen, at man vil oprette en union svarende til den vesteuropæiske, så burde ligheden også omfatte våbenkontrollen, således at de østeuropæiske lande påtager sig lignende begrænsninger og samme offentlighed med hensyn til våben, udstyr og mandskabsstyrker, som medlemmerne af Den vesteuropæiske Union har gjort, og sker det, så er man, såvidt jeg kan se, inde på ret vej. På længere sigt skulle der herigennem kunne skabes muligheder for, at de to kontrolsystemer kan indgå i en højere enhed og danne grundlaget for den verdensomspændende internationale kontrolorganisation, som før eller senere må komme.

Der har fra flere sider været udtalt frygt for, at man ved at give Tyskland våben i hænde endnu en gang vil hindre en udvikling af det nye og unge demokrati i Tyskland; det siges videre, at tyskerne, når de først har fået våben i hænde, vil benytte den første givne lejlighed til at genforene Tyskland ved militære midler. Hertil vil jeg for det første sige, at Vesttyskland gennem sin forbundskansler har påtaget sig en forpligtelse til kun at ville arbejde

for Tysklands genforening ved fredelige midler. Jeg er godt klar over, at denne udtalelse hos mange danske kun vil fremkalde den bitre erindring om en „lap papir“ fra første verdenskrig og en sørgelig ikke-angrebspagt kort før den anden. Jeg bør derfor tilføje — og jeg aflægger frimodigt denne bekendelse — at for mig at se ville det, når talen er om løfter på tro og love, være uret mod den nye tyske forbundsrepublik og dens ledende statsmænd at identificere dem med det krigsglade kejserrige fra 1914 og det krigsgale Nazityskland fra 1930erne. Vi skylder den på demokratiske principper opbyggede forbundsrepublik at modtage dens løfter til deres fulde pålydende.

Men dernæst vil jeg gerne henlede opmærksomheden på, at det ville være en fuldstændig urealistisk tanke at tro, at Tyskland, fordi det nu får en begrænset våbenmagt i hænde, skulle kunne indlade sig på på egen hånd at gennemføre en sådan genforening. Netop fordi stormagterne besidder altødelæggende våben, må det stå enhver klart, at en genforening ved magt er dømt til at mislykkes. Hertil kommer den afgørende omstændighed, at de tre vestlige stormagter under Londonkonferencen udtrykkelig erklærede, at de vil betragte enhver magtanvendelse, der er i strid med De Forenede Nationers pagt, som en trusel mod deres egen sikkerhed. De vil derfor fastslå, at den krænkende part har forspildt sin ret til enhver garanti og enhver militær hjælp i henhold til Atlantpagten, og vil tage de fornødne modforholdsregler.

I forhold til Danmark vil opstillingen af et tysk forsvarsbidrag være betydningsfuldt. Det militære tomrum syd for vor grænse vil blive udfyldt, og vort nationale bidrag til det vestlige forsvarsfællesskab får herved en ny baggrund. Vedtagelsen af Parisaftalerne er imidlertid ikke ensbetydende med, at der straks opstilles styrker i det nordtyske område.

Det vil indtil videre være nødvendigt at opretholde det danske kommando i Tyskland. Som et led i Parisaftalerne blev der mellem de tre vestlige stormagter og Tyskland undertegnet en overenskomst om fremmede styrkers tilstedeværelse i forbundsrepublikken, og denne overenskomst vil træde i kraft samtidig med Tysklands til-